

ELSŐ FEJEZET

BÁSTYA, E'RONOH

Az utóbbi öt év során először fordult elő, hogy E'ronoh fővárosa, Bástya fölött nem lebegtek hadihajók az égen. Ha kósza törmelék hatolt be a légkörbe, szinte teljesen hamuvá vált, mire leereszkedett a tájra, amin úgy álltak elszórva a nagy, kő boltívek, mint a vörös hajnal fényében megdermedt, ősi óriások.

A háború nem ért ugyan véget, de az élet ment tovább, mint mindig. Bár a város egyes részei még parázslottak, a romok közt gyászolók siettek elhantolni a halottaikat. Ahogy az Eirammal kötött legutóbbi tűzszünet híre elterjedt, E'ronoh fővárosának, Bástyának a piacát elárasztották az aznapi vízzállítmányra váró polgárok.

Serrena is ott állt köztük, karcsú alakját szürke köpenybe burkolva lépett el az alkudozók mellett. *Tip-yip! Tíz pezz egy kiló! Hordónként harminc! Vegyenek rózsapárát, álmodják a holtak álmát!*

Egy anya egy doboz tojásért alkudozott, ám közben folyamatosan az eget figyelte. Egy a sorozási kornál talán csak pár nappal fiatalabb lány az egyik karjában tartotta éhes kisöccsét, a másikban olcsó, fagygyús húsdarabot hozott a hentestől. Egy koldus az üres bádogbögréjét mutogatta mindenkinek. Egy kereskedő legyeket hajtott el a romló gyümölcsseiről. Egy palotaőr összerezzen, amikor fémes recsegés hallatszott, ám csak egy hulladékszállító sikló borult fel a közelben.

Serrena megigazította a köpenyéhez tartozó csuklyát a fején, de ezen az elátkozott bolygón a légzőmaszkon kívül semmi sem akadályozhatta meg, hogy lenyeljen egy nagy adag port, még ha esetleg nem

is fújt a szél. Átkígyózott a piacon, és behúzódott egy keskeny átjáróba, csak a hangárterület szélén állt meg. Itt a kanyonban, a természetes úton kialakult árkádsor mögött, a táj eleve tökéletes helyet kínált a királyi leszállópadnak. Valaha régen a helyiek azt mondogatták, hogy a fedetlen, barlangszerű hely valójában egy ősi istenség ásítás közben kővé dermedt szája. Serrena számára viszont nem bírt semmilyen jelentéssel, ez is csak egy hely volt a sok közül, és egy lehetőség, hogy szolgálja az egyetlen entitást, amely valóban elkötelezte magát a galaxis egyensúlyban tartása mellett.

Miközben a legénység sürgölődve készült a felszállásra egy egész rajnyi csillaghajóval, Serrena szinte észrevétlenül lopakodott el az egyetlen kanyonfal mellett. A közelben egy csapat pilóta szinte védelmezően vette körbe a századosukat. A fiatal nő arcát félig elfedte a kanyonfal árnyéka, de Serrena így is látta a határozott tekintetében ülő, nyugodt izzást. Látta az ígéretet a mozdulatban, ahogy a nő a szívéhez emelte az öklét, és hallotta a szót, ami úgy tört át az általános hangzavarán, ahogy az e'roni ékkő ragyog a félhomályban:

– Az E'ronoh-ért!

– Köszönjük a lelkesítő beszédet, A'lbaran százados! – mormolta Serrena, miközben lekuporodott egy asztrodroid mögé, és becsúztatott egy keskeny programchipet a gép csatlakozójába az elülső panelen. Az asztrodroid rövid trillázással jelezte a sikert, ám a diadal rövid életűnek bizonyult.

Egy szemkötős katona fordult be a sarkon, azután megtorpant. Előbb értetlenül bámult a nőre, majd továbbindulva gyanakvás költözött a tekintetébe.

– Magának tilos itt tartózkodnia! – szólt rá Serrenára.

A nő félénkséget színelve összehúzta magát, de a katona talpra rángatta, és nekilökte egy ládahalomnak. Egy üres kulacs leesett valamelyik láda sarkáról, és halk kondulással érkezett le a betonra. Hétköznapi dolog, hiszen aki csak tehette, mindig és mindenhol ivott valamit. Az állandóan levegőben lévő por csikorgott a fogak alatt, összegyűlt a torokban.

– Mit keres...

– Kérem! – nyüsztített fel Serrena, és köhögni kezdett. – Adna egy pezst egy szegény farmernek? Egy kis vizet...

– Délben lesz adagosztás – közölte a katona csalódottan elengedve vállát. Az érdemérmei szerint hadnagyi rangot ért el, bár a nő nem

látta a százados mellett. Csalódottság és szánság költözött a férfi tekintetébe, miközben benyúlt a zsebébe, és előhalászott egy bronzérmét. – Tűnj a szemem elől!

Serrena fogta a pénzt, és eliskolt a leszállópad területéről, ismét elmerült a poros ruhák tengerében a piactéren, ahol éppen kitört egy verekezés. Az E'ronoh, ezenbelül Bástyá háborúba belefáradt polgárai egymást lökdösve próbáltak jobb helyet kapni a vízosztásnál kialakult sorban, amelynek hossza megkétszereződött, mialatt a nő teljesítette a küldetését. Serrena tolaodni kényszerült a tömegben, karjával védte az arcát az izzadt testek áramlatában, míg végül kijutott a túloldalra. Útközben beledobta a bronzérmét a koldus bádogbőgréjébe. A tömegből kiérve felegyenesedett, és elindult a városból kivezető úton.

– Kész – szólt bele egy rövid hatótávolságú adóvevőbe.

Aggódo hang válaszolt, recsegett a vonal:

– Biztos... ez vo... a helyes...

– Igen, biztos vagyok benne! – csattant fel a nő bosszúsan, mert megkérdőjelezték. Elvégre ő lett kiválasztva erre a küldetésre.

– Siess...! Tudok... helyet...ahonnan jól látjuk majd... tűzijátékot.

Miközben Serrena kocogni kezdett, harminc vadászgép szállt fel mögötte az égre. A nő hagyta, hogy hátraessen a csuklyája, örült az égre emelkedő nap fényének. Elmosolyodott, amikor az Erő akaratára gondolt: ha az Erő úgy akarta, akkor azok közül a vadászgépek közül egyik sem térhetett vissza.

MÁSODIK FEJEZET

AZ E'RONOH GRAVITÁCIÓS TERÉN KÍVÜL

Xiri A'lbaran százados már unta a várakozást. Mármint arra várt, hogy a jég szállító kilépjen végre a hiperútból. Hogy az ellenség végre megszegje ezt a feszült tűzszüneti egyezményt, és támadásba lendüljön. Hogy a világa újra lángokba boruljon, és persze jól tudta, hiába küzdött eddig bármiért, most az ő hibája lesz az egész. És Xiri mégis erre várt, mert a galaxisnak ezen a külső részén, a jobban ismert világok és szektorok üledékében nem tehetett semmi mást, mint hogy várakozott. És ez a tehetetlenség fárasztotta a leginkább, ez martatépte belül, miközben továbbra is emelt fővel járt, és tovább figyelte az űr szakadékát. Az E'ronoh flottájának századosaként példát kellett mutatnia az újoncoknak, akik minden sorozási hullámmal egyre fiatalabbaknak tűntek.

Xiri Thyletűz Osztaga napkelte óta járőrözött a bolygó fölött. A háború előtt az E'ronoh uralkodója nem küldött volna ki egy egész flottányi osztagot egy egyszerű kísérőfeladatra, ám a hiperútvonalakat kalózkodók szállták meg, és mivel a bolygón tombolt az aszály, a szállítmány biztonsága élet-halál kérdéssé vált.

Más körülmények között Xiri megcsodálta volna a galaxisnak ezt a lenyűgöző kis zugát. A világát a vörös hegyekkel és a keskeny kanyonokkal, és a szomszédos Eiramot a türkiz tengereivel, amelyeket állandóan viharok dúltak. A kettő között ott lebegett az Időmérő Hold és persze a törmeléköv. Az évek óta zajló háború maradványai aszteroidák tömegeként zsúfolódtak össze a két bolygó közti folyosón. Xiri nagyanyja mindig azt mesélte, hogy évmilliárdokkal ezelőtt

E'ronoh és Eiram csillagporból született kozmikus lények voltak, és a hold volt a közös szívük, ahogy most is kihatott az E'ronoh szeleire és az árapályra az Eiramon. Xiri valaha imádta ezt a mesét. Békétől és háborútól függetlenül a két bolygó és a holdjuk között elszakíthatatlan kötelék feszült, és ezt a köteléket nem csupán a gravitáció alkotta, de a hosszú, közös múltjuk és a bizonytalan jövőjük is egyben. És Xiri a jövő jobbá tételének szentelte az életét.

A fiatal pilóták nyugtalansága kezdett egyre nyilvánvalóbbá válni. Az egyikük pár másodpercre megtörte az alakzatot, de máris visszaállt a helyére.

A'lbaran százados és Segaru hadnagy harminc kivételes pilótát választott ki erre a küldetésre. Biztonságosan le kellett kísérniük az érkező jégszállítót a főváros dokkolóöblébe, ahol előkészítik a jeget az azonnali elosztásra a bolygón. Csakhogy a szállító késett. Az előző szállítmány megsemmisült az Eirammal való legutóbbi összecsapásban. Az azelőtti rejtélyes módon eltűnt az új hiperűr-útvonalak útvesztőjében. Az egyiket megtalálták, legalábbis a maradványait, miután a kalózok kifosztották a hajót, vázig lecsupaszították, a légénység fele meg holtan sodródott a ronccsal együtt. Csak úgy biztosíthatták a szállítmányt, ha még útközben elfogták, amint kilépett a hiperűrből, és lekísérték egyenesen a célállomásra.

– Százados! Már nem sokáig maradhatunk itt kint – mondta Segaru hadnagy, akinek nyugodt, tenor hangja a privát csatorna statikus zúgása ellenére is jól hallatszott.

– Jönni fog – válaszolta Xiri.

– Százados!

– Jönni fog. – A nő nyelve feltapadt a száraz szájpadrására, alig bírt kicsikarni egy kis nedvességet a nyálmirigyeiből. Reggel odaadta a vizes kulacsát egy gyereknek, aki a piacon kéregetett. Próbált nem gondolni a szomszúságra. – Jönnie kell.

Balra nézett, a láncalakzatban mindig mellette repülő hadnagy gépére, látta a pilótafülkében a bronzszínű sisakot, amely eltakarta a szakállas férfi arcának a java részét. Elképzelte viharszürke szemét, mindig fürkésző tekintetét, és ahogy a szemfoltja alól induló hegek elvörösödtek az arcán, amikor feldühödött. Tudta róla, hogy valószínűleg épp rámarkolt a veszedelemtőre markolatgombjára – a díszfegyver minden e'roni katona oldalán ott lógott, és Xiri is felvette ezt a tőrgombmarkolós szokást. Azt is tudta róla, hogy valahol legbelül

sohasem bocsátotta meg neki a kinevezését. A hadnagy saját magának sem vallotta volna be, de neheztelt rá. Talán most is így érzett, miközben odafordult, és ránézett. Xiri érezte magán a tekintetét.

– Százados! – Azután halkabban, lágyabb hangon szólt hozzá:
– Xiri!

– Ne! – csattant fel a nő előre fordulva. Elnézett a kék Eiram fölött a távoli, tűhegynyi csillag-fénypontokra. – Szerencsénk van, hogy elintéztük ezt a szállítmányt, miután a Merokia nem küldte el az ígért segélyt.

A Merokia volt az utolsó a hivatalos szövetségeseik listáján. Mégis, mire számíthattak volna tőlük? Minden múltó évvel, minden megszegett tűzszüneti egyezmény és elbukott békekötési kísérlet után egyre több kereskedelmi partner fordított hátat az E'ronoh-nak. Kevesen mertek beleavatkozni a konfliktusba, a többség nem választott oldalt, inkább várt, hátha lesz végre egy győztes.

– Tudatában vagyok a helyzetünk tarthatatlanságának, százados. Ez... – A hadnagy olyan hosszú szünetet tartott, hogy Xiri ellenőrizte, nem fagyott-e le ismét a kommunikációs rendszer. Végül a férfi folytatta: – Beleegyeztünk, hogy tisztán tartunk egy folyosót a két bolygó között az eirami katonai kíséretnek. Ha túl sokáig tartózkodunk itt, azt az egyezség megszegésének tekinthetik. Mindig készen állok a harcra, de ez a mostani tűzszünet és a folyosó tisztán tartása... ez a maga terve volt.

A maga terve. Jerrod Segaru mindig tudta, hogyan bőszítse fel.

Xirinek évekig tartott rávenni az apját, hogy egyezzen bele ebbe. Az öregnek szilárd meggyőződése volt, hogy az egész csak az ellenség szövevényes terve, és a végén védtelenek lesznek egy támadással szemben. Ezért jöttek most ki harminc vadászgéppel. A feltételek egyszerűek voltak: reggel Xiri vezeti a kíséretet, és délután nyugton maradnak, üresen hagyják a folyosót az eiramiaknak. Egész nap nem kellett elsütni egyetlen fegyvert sem. A korábbi tűzszünetek némelyike mondvacsinált okokból szűnt meg, ám Xiri ezúttal arra számított, az eiramiak is vágnak már annyira a békére, hogy megértsék a helyzetet, ha magyarázkodniuk kell.

Persze, a százados azzal is tisztában volt, kit fog majd hibáztatni mindenki, ha valami rosszul alakul.

– Köszönöm, hogy emlékeztetett, hadnagy, de nem mehetünk haza üres kézzel, és nem fogom hagyni, hogy ismét megsemmisítsenek

vagy kifosszanak egy fontos szállítmányt, mert mi épp hátat fordítottunk a háború miatt. Majd én beszélek az eiramiakkal. Maradunk.

– Remélem, az eirami tábornok ugyanolyan megértő, mint amilyen ön lenne, százados – mondta Segaru, és bontotta a vonalat.

Xiri sávot váltott, időtöltésként hallgatta a többi pilóta nyugtalan beszélgetését. Mintha a nyílt úrben töltött minden egyes perccel egyre jobban megfeleltek volna arról, hogy a századosuk is hallotta őket. Valójában a nő ezt nem bánta. Így tudta igazán megismerni az embereit, a nyugalom ilyen ritka pillanataiban, amikor hallgathatta a hangjukat, a beszédük ritmusát.

– Nézzétek ezt a sok szemetet! – mondta Thyletűz Tízes.

– Az nem szemét – ellenkezett Thyletűz Kilences, az utolsó szónál elcsuklott a hangja. Ő volt a legfiatalabb az egész osztagban, és már a kiképzése első napján ráragadt a Blitz becenév.

Az újoncok többsége sorozással került a katonasághoz, de Blitz azok közé a fiatalok közé tartozott, akik kérvényezték a korábbi felvételüket. A fiú az elvesztett nővére, Lina miatt állt pilótának, és még lett volna néhány hete a hadköteles kor betöltéséig. Xiri ugyanezt tette a bátyja halála után. Talán emiatt írta alá a Kilences kérvényét.

Xiri katonák százait látta elesni, de Lina halála fordulópontot jelentett az E'ronoh történetében. Rutinszerű felderítésre készültek az Eiram nyugati szigetei fölött, ám a nő vadászgépének hajtóműve meghibásodott alig pár másodperccel a felszállás után. Az már a harmadik meghibásodás volt két egymás utáni napon, ám az első olyan, ami veszteséget okozott. Miközben látták bezuhanni Linát a gépével együtt a Kosfej-szurdokba, úgy érezték, mintha Bástyában mindenki visszatartott lélegzettel figyelte volna a balesetet.

Lina tragikus halála után a civilek lázongani kezdtek, az utcákon tüntettek. Hány életet veszítettek már el nem az eiramiak miatt, hanem mert nem tudták rendesen karbantartani a saját flottájuk elöregedett hajóit? Hogyan biztosítja az uralkodó, hogy ez ne történhessen meg újra? És mit tesz, hogy végre megnyerjék ezt a háborút? Hol voltak a megígért élelem- és vízadagok? Xiri nem tudott harcolni egyszerre az eiramiak és a saját népe ellen, képtelen lett volna rá, de a disszidálók miatt az uralkodó kénytelen volt bérbe adni egy hegyvidéki területet a déli félgömbön a korélieiaknak három tucat ördög-vadászért. Xiri azóta többször is elátkozta ezt az alkut. Tudta, hogy ez volt a legjobb stratégiai megoldás, hiszen a flottájuk kezdett veszé-

lyesen meggyengülni a dezertőrök miatt. Az egész E'ronoh kezdett meggyengülni. De legközelebb mit fog eladni az uralkodó? Mi lesz elég ahhoz, hogy tovább fegyverkezhessenek? Persze, ha háború idején és a haditengerészet egyik kapitányaként nyíltan megkérdőjelezi a döntést, az hazaárulásnak számított volna. Még az uralkodó lányaként is.

Xiri lázadása kimerült abban, hogy a neki rendelt új hajót odaadta Blitznek, aki nemrég fejezte be a harci kiképzését. Ő maga továbbra is a régi tragacccsal repült, ugyanazzal, amit még a pályafutása elején kapott. Úgy vélte, a hajótól függetlenül úgyis oda ment, ahová mennie kellett.

– Az nem szemét – ismételte meg Blitz. A hajója megingott, mint ha megremegett volna a keze a botkormányon.

– Nyugalom, Thyletűz Kilences! – mordult rá Segaru hadnagy hal-
kan. – Uralja a gépét!

Blitz egyenesbe hozta az ördögvasdását, és elmormogott valami bocsánatkérés-félét.

– Nem úgy értettem – mondta Thyletűz Kilences. – Csak... Ti is látjátok.

A törmeléköv elkerülhetetlen volt. Hajók és a legénységük maradványai lebegtek a két bolygó között megégett fém és fagyott végtagok folyójaként. Eleinte Xirit még csak a holttestek visszaszerzésére küldték fel a halotti bárkákká változott rakterekbe, mintha ezzel próbálták volna a lent maradottaknak segíteni, hogy eltemethessék a szeretteiket. Azóta már szinte lehetetlen volt megkülönböztetni egymástól a roncsokat. Persze, ha a tűzszünet kitart, talán újra megpróbálkozhat még ilyesmivel is.

– Mindenki el akar temetni valamit – jegyezte meg Segaru hadnagy több alkalommal. Talán már nem voltak olyan jó barátok, de a férfi hűsége megkérdőjelezhetetlen maradt, ahogyan az is, hogy ha kellett, bemocskolta a kezét a cél érdekében.

– Nem, igaza van. Ez nem szemét. Ez egy temető – mondta Thyletűz Hatos. Józan megjegyzését különös zaj követte.

– Ez a gyomrod volt? – kérdezte valaki.

– Á, csak ideges – szólt közbe Segaru hadnagy barátságosan. – Most repül először.

Vagy csak éhes, te nagy bolond, gondolta Xiri. Majdnem ki is mondta, de Segaru hadnagy ahhoz is értett, hogyan javítson a kato-

nák hangulatán. *Csak nyugalom, kölyök! Ez csak egy kisebb robbanás volt. Háborúban mindig vannak veszteségek. Megfizettünk az eiramiakkal a bűneikért, és a tengerek fenekére süllyesztjük az üvegpalotáikat.* Mindig Segaru volt a barátságos hadnagy, és Xiri gyakorlatoztatta az embereiket addig, amíg nem sajgott minden egyes porcikájuk. Emellett neki, a századosnak kellett törődnie azzal, hogy rendelkeznek-e a fejadagokkal, amiket az újoncnak és az éhező családtagjaiknak ígértek. Neki kellett amiatt veszekednie az apjával, hogy a víz legyen fontosabb az üzemanyagnál, és pont ezért kellett volna megérkeznie végre annak a jégszállítmánynak, ráadásul sértetlenül. Mert már öt éve harcoltak, és a szülőbolygójuk úgy döntött, elege lett a szenvedésből.

Az ősi istenek dühösek, mondogatták a templomok vezetői. Isteineink megharagudtak az uralkodóra a háborúja miatt, és ezért állították meg az esőt.

Xiri nem hibáztatott semmilyen istenséget az utóbbi idők legsúlyosabb aszályáért. Ő csak saját magában hitt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy segítsen a népének. Az E'ronoh-nak szüksége volt rá, a lény teljes egészére a harci képességeivel és a trónörökös lehetőségeivel együtt, és ő oda is adta mindenét, míg végül neki már semmije sem maradt.

Ahogy a két bolygó lassan továbbhaladt a pályáján, Xiri mozgást keresve fürkészte az Eiramot, de csupán az örvénylő felhőket látta a türkizkék óceánok fölött. Sehol egy kísérőhajó, pedig lassan már nekik is meg kellett volna érkezniük.

– A feleségem kinyír, ha megint kihagyom a vacsorát – jegyezte meg Thyletűz Hármas, a Kinni nevű nő, aki az osztag legidősebb tagja volt, és korábban már szolgált szerelőként, de pár éve újra besorozták, és pilóta lett.

– Hiányzik anyám piláfos raguja – tette hozzá Blitz.

Kinni halkán felkacagott.

– Üdv a klubban!

– Most, hogy a háborúnak vége... – kezdte Thyletűz Hatos, de egy mordulás félbeszakította.

– Azért még ne kényelmesedjünk el! – csattant fel Thyletűz Tizenhármassal. – Még semminek sincs vége. Addig nem, amíg nem adnak vissza mindent, amit elvettek tőlünk. A kolóniánkat, a hercegünket, az életeket. Az eiramiaknak sohasem kellene megismerniük a békét.

A Tizenhármás Rev Ferrol volt, annak a Ferrol helytartónak a fia, akit Xiri apja a legmegbízhatóbb tanácsadói egyikének tartott. Rev csak ugyanazokat a dühös szavakat ismételte, amelyeket az uralkodó is el szokott mondani az erkélyen állva, amikor úgy érezte, hogy lelkesítő beszédre lenne szükség a háború megindoklásához. És persze kapott is rá néhány mormoló helyeslést, amitől Xirinek gombóckyúlt a torkába, próbálta lenyelni, de ehhez már túlságosan kiszáradt a szája. Érezte magán Segaru hadnagy tekintetét, és csak megrázta a fejét. Az emberei frusztráltak voltak, és nem csupán a századosukként, de a hercegnőjüként is elbukna, ha a saját bűntudata miatt kikapcsolná az adóvevőjét, és kilépne ebből a beszélgetésből.

– Ez most csak annyi, hogy egy kicsit kifújjuk magunkat. Ahogy a kagylózábalók is – mondta Segaru hadnagy.

– A nagyanyám mindig azt mondogatta, hogy kislánykorában nem a holdhoz igazították az órákat, hanem a város fölött elrepülő eirami hajókhoz. – Blitz idegesen felkuncogott. – Szerintem túlozhatott, de hát ez már réges régen volt, ugye.

– Valóban? – kérdezte Kinni némi sértődöttséget színelve. – Akkor én is ösöreg vagyok?

Ezen a fél osztag nevetett.

– Hát, ha ennek az egésznek vége lesz – folytatta Blitz a rá jellemző fecsegést –, felülök egy sétahajóra, és elmegyek egy üdülőbolygóra.

– Ide nem járnak ki sétahajók – mormolta Rev.

– Úgy hallottam, hogy pár világon fizethetsz egyidejűleg...

– Egyidejűleg miért, Tízes? – vágott közbe Xiri, amivel kiváltott némi vihogást a zavarba esett ifjú kárára, aki hebegve próbált elnézést kérni:

– He-hercegnő! Akarom mondani, A'lbaran százados...

– Jól van, Thyletűz Osztag! Összpontosítsunk a feladatunkra! – vágott közbe ezúttal Segaru egy parancsnoki témaváltással, ami neki mindig olyan könnyen jött.

Xiri megengedett magának egy apró mosolyt a sisak alatt. Valójában örült, ha az emberei az álmaikról és a terveikről beszéltek. Szerette, hogy el tudták képzelni, mi lesz „utána”. A remény törékenynek bizonyult manapság, de még ott volt, és ő nem feledkezhetett meg erről egy pillanatra sem.

Az egyik szenzor kijelzője villogni kezdett a műszerfalán. Tucatnyi eirami hajó emelkedett ki a felhős légkörből. A járműveik buborék-

szerűek voltak, elsősorban merülésre tervezték őket, és csak később lettek átalakítva újrjárónak.

– Megjöttek – mondta ki Blitz a nyilvánvalót. A hajója rögtön előre is lendült, de azután észbe kapott, és megtorpant, mielőtt nagyon megbontotta volna az alakzatot.

– Nyugalom, kölyök! – szólt rá a hadnagy.

– Ezeknek az új hajóknak nagyon érzékeny a vezérlése – dadogta a fiú. Hallatszott a rádióban, hogy szinte már zihált.

– Hát persze – csapott le rá a Tizenhármassal, és többen is kihasználta a lehetőséget, hogy ismét kinevessék zöldfülű társukat.

– Senki ne feledje, az eiramiak is szállítmányra várnak! – szólt közbe Xiri elhallgattatva az embereit. – Mindenki hazakíséri a saját teherhajóját, és ennyi fog történni. További parancsig csak várakozunk.

– Kapitány! – szólította meg Segaru. – Hívják odaátról.

Xiri megnyalta az ajkát, bár szinte feleslegesen. Ismét próbálta elterelni a gondolatait a saját szomjúságáról, ahogy a felgyorsult szívveréséről is. Az osztagának vezetőre volt szüksége. Egész E'ronoh-nak szüksége volt rá.

– Itt Xiri A'lbaran százados – jelentkezett be sokkal nyugodtabb hangon, mint amilyennek érezte magát.

– Üdvözlöm, százados! Nhivan Lao tábornok vagyok. – A régi vadászgép elavult adóvevője egy rakás zörejjel festette alá a férfi hangját. Xiri kapkodva állítgatni kezdte a szerkezetet, hogy valamennyire megtisztítsa a vonalat. – Abban egyeztünk meg, hogy a bolygók közti folyosó tiszta lesz. Ez ráadásul az ön feltétele volt, ha jól emlékszem.

– Teljes mértékben igaza van, tábornok – válaszolta Xiri –, csak-hogy késik a szállítmányunk. Megértőek lennénk, ha önök kerülnének ebbe a helyzetbe.

– Valóban? – kérdezte a tábornok nem kevés gúnnyal a hangjában.

Xiri nem volt hajlandó rávetni magát erre a csalira, így aztán beállt némi súlyos csend a kommunikációjukban. Ezt végül a tábornok törte meg, amikor megköszöörülte a torkát, és így szólt:

– Jól van. Csak maradjanak a folyosó maguk felé eső oldalán!

– Ez a tervünk – válaszolta a nő, és megszakította a vonalat.

Értesítette az osztagát az elhangzottakról, ezután tovább figyelte az üres teret a bolygója mellett, de olyan feszülten, mintha a pusztá

akarataival megnyithatott volna egy féreglyukat, hogy kiemelje a jég-szállítót a hiperútból.

– Elvehetnénk az ő szállítmányukat is a miénk mellett – morgolódott Rev. – Fogadni mernék rá, hogy ők is ezt tervezik. Fogadnék egy...

– Akkor sem bíznék meg az eiramiakban, ha még meglenne mindkét szemem – vágott közbe Segaru hadnagy. – Ám egyelőre azt látom a legjobbnak, ha nyugton maradunk.

– Nem az első csatában vesztette el a szemét, uram? – kérdezte Blitz.

– Pontosan.

– Szeretném, ha ez a sáv tiszta maradna – jegyezte meg Xiri. – Mindenki megértette?

A pilótái egyesével jelentést tettek, azután elhallgattak.

Ismét kijelzett az egyik szenzor, és a nő gyomra összeszorult a várakozástól.

– Hajó lép ki a hiperútból – szólt a csapatának.

A galaxis csillagkárpitjával körülvéve a két bolygó közti űrben helyezkedett el annak a hiperűr-útvonalnak az egyik kilépési zónája, amit a Köztársaság nyitott itt meg még pár évvel korábban. E'ronoh és Eiram a semmi közepén lebegett ugyan, de a rendszer valójában több fontos csomópontot is érintett.

Amikor az a hajó megérkezett, Xirinek elakadt a lélegzete. Korábban elrepült az osztagával a Modine-völgy csillámló csúcsai fölött, és szinte minden évben látta az első kinyíló sivatagi rózsákat, mégsem érezte egyiket sem ilyen gyönyörűnek, mint ezt a vén, rozsdás jég-szállítót.

Kissé előre is dőlt az ülésén, és olyan szélesen elmosolyodott, hogy kicserepesedett ajka szétrepedt. Miközben a folyosón közeledő teherhajót nézte, gondolatban rögtön azon tűnődött, hogy máris megvolt a helye a fedélzeten lévő jég minden egyes darabkájának, és még többet kellett szerezniük, mielőtt az utolsó cseppig szétosztják. Ám egyelőre ráért később aggódni emiatt.

Éppen üdvözölni akarta a teherhajót, amikor a vadászgépének szenzorai anomáliát jelezve felsípoltak.

– Százados! – szólt oda neki Segaru, a szóban egyszerre rejlett aggodalom és értetlenség. – Még két hajó érkezik a hiperútból. Meg kell tisztíta...

A hadnagy hangja elcsuklott, amikor két gigantikus hajó jelent meg a valós térben, éppen csak elkerülve a halálos ütközést. Ezekhez hasonlót Xiri eddig még csak a HoloHálózatról érkező hírekben látott, és az adóvevőben felhangzó beszélgetésből ítélve ez az osztaga tagjaira is igaz volt.

– Ezek nem Alif osztályú Longbeamek?

– De az nem köztársasági hajó?

– Dank farrik! Mit keres itt a Köztársaság?

A Longbeamek keskeny testtel, hegyes orral rendelkeztek. Xiri megnézte a pályájukat a navigációs képernyőn, és az egyértelműen kettős ütközési pályának tűnt a jég szállítóval. Ennek elkerülése érdekében a teherhajó máris elkezdett megdőlni elfordulni az Eiram felé. Ha az óceánbolygó gravitációja behúzza, akkor búcsút inthettek az érkező vízkészletnek. Eiram tulajdonjogot formálhat rá pusztán azon az alapon, hogy a jég szállító belépett a térségükbe, és akkor minden, amiért Xiri dolgozott, darabokra hull. Ezzel a tűzszünetnek nevezett, ideiglenes és ingatag békével együtt.

Csak hogy, ha felgyorsít, hogy kifejezze az igényüket a szállítmányra, azzal ő maga repül át az eirami térségbe, megszegve az egyezményt.

– Lao tábornok! – nyitott meg gyorsan egy sávot az eiramiak felé.

– Vétel.

Statikus recsegés nyelte el a választ.

– Százados! – szólt oda neki Segaru hadnagy sürgető hangon a privát sávjukon.

Xiri ujjai megremegtek a kommunikációs panelen.

– Próbálom hívni őket.

Zörejekkel teli, alig érthető hang jött az egyik Longbeam felől:

– Itt a *Paxion* a Köztársaságtól. Ki a felelős a hiperűri forgalomért?

Xiri nem tehetett róla, keserűen felnevetett a kérdés hallatán.

– Vonuljon vissza, *Paxion*! Nincs felhatalmazása belépni az e'roni térségbe.

– Ezt ki mondta? – kérdezte a magát sértettnek gondoló fél.

Xiri nem válaszolt. A törmelékfolyó megmozdult, felgyorsult és kitért a pályájáról a *Paxion* bolygók közti jelenléte és mozgása miatt. A roncsok veszélyesen közel kerültek az osztaghoz. Egy sisaknak tűnő tárgy koppant a kapitány gépének pilótafülkéjén, és csápszerű alvadécsíkot hagyott a páncélüvegen. A másik, azonosítatlan Longbeam

elkanyarodott a *Paxion* mellől, és elindult a hold felé. Ám mivel az Eiram és az E'ronoh egymáshoz olyan közel keringett, a köztük lévő űrfolyosó szokatlanul keskeny volt, és a rendszer viszonyaihoz nem szokott hajók könnyen bekerülhettek bármelyik bolygó gravitációs terébe. A *Paxion* máris az E'ronoh felé tartott, a pilótája valószínűleg még nem találkozott ilyen szűkös körülményekkel. Amikor nem sikerült újra felvenni a kapcsolatot a hajóval, Xiri már tudta, hogy nem várakozhattak tovább. El kellett onnan mozdulniuk, és csak reménykedhettek benne, hogy az eiramiak megértik majd a Longbeam elkerülésének a kényszerét, és nem tekintik agressziónak a manővert.

– Thyletűz Osztag! Utánam! – parancsolta a százados, és elindult. – Tűnjünk el a *Paxion* elől, de ne, ismétlem, *ne* kerüljünk a folyosó másik oldalára!

– De a jég szállító még mindig rossz irányba tart! – ellenkezett Blitz pánikba esve. Oldalra nézve Xiri látta, hogy az ifjú pilóta gépe máris kezdett kilépni az alakzataból.

– Thyletűz Kilences! Maradjon az alakzatban! – parancsolta a százados. – Segaru hadnagy! Hívja tovább a teherhajót, és vegye rá, hogy módosítson a pályáján! Én foglalkozom a tábornokkal.

Csak hogy erre nem maradt ideje. Blitz ördögvasása kitört az alakzataból, és bukfencezve, oldalsó söprésekkel tarkítva teljesen más irányt vett fel, mint amerre a társai tartottak.

– Thyletűz Kilences! Ha nem veszélyeztetné a küldetést, most gratulálnék a szép bemutatóért – szólt rá Segaru. – Húzzon vissza a helyére!

– Ezt nem én csinálom! – kiabálta Blitz az adóvevőbe. – A hajóm irányíthatatlanná vált! Nem tudo...

– Ez parancs, Kilences! Vette? – szólt közbe Xiri is, a sáv megreccsenő sípolással jelzett vissza. Mindenki egyszerre próbált kommunikálni, így senkinek sem sikerült célba juttatnia az üzenetét. A következő pillanatban zöld sugárnyaláb vágott át a törmelékfolyón az eirami erők felé. Nem számított, hogy nem talált el senkit. A lövés a Thyletűz Kilences vadászgéptől jött. Az E'ronoh lőtt.

És ez az egyetlen lövés elegendőnek bizonyult.

Xiri szíve a torkában dobogott. Érezte a felrepedt ajkából szivárgó vér ízét, és tehetetlenül felkiáltott, de ezt senki sem hallotta. Egyetlen halálos pillanatra minden kommunikáció elhallgatott, azután az eirami hajók mindegyike egyszerre nyitott tüzet.

HARMADIK FEJEZET

A VALIANT FEDÉLZETÉN A HIPERŰRBEN

Az ütközés előtti percekben Gella Nattai Jedi-lovag még biztonságban volt a *Valiant* rakterében, és a levegőben járt.

Az Eiramnak szánt segélycsomagok, a gyógyászati felszereléssel teli ládák feltornyosultak majdnem a Longbeam mennyezetéig, de Gella mindig jól ki tudta használni a rendelkezésére álló helyet. Homoksínú tunikára és nadrágra vetkőzve összpontosított, óvatosan rakta egymás után a lábait. A Jedha városába tett legutóbbi zarándokútja alkalmával látta az Éneklő-hegy egyik papnőjét, ő mutatta be ezt a szellőjárást, amihez neki szüksége volt minden összpontosítási képességére. A szívverését lelassította a lélegzetvétele ritmusára, teste minden porcikáját az Erő tartotta fenn a levegőben, ami egészen elmentmondásos érzésekkel járt. Egyszerre lebegett és érezte magát szilárdan a térben elfoglalt pontján, egyszerre volt nyugalmi állapotban és mozgásban. A végtelen idő és a jelen pillanat teljesen összefonódott körülötte.

Tett még egy lépést, ekkor már teljesen vízszintesen állt a levegőben. Lassan felnyújtotta a két kezét maga fölé, a tenyerét önmaga helyzetéhez képest felfelé tartotta, és megérezte az első remegést az izmaiban. Emlékeztette magát, hogy jobban kell összpontosítania. A tekintetét az ablakon túli, márványos, kékesfehér fényre szegezte. A Rend nevében utazva eljutott már óceánvilágokra, hegyes-völgyes bolygókra és felhők közt lebegő városokba is, de a hiperűrben volt valami, ami mindennél jobban alázatra készítette. A hiperűrben olyan

volt meditálni, mintha beletemetkezett volna valamiféle fénybe, magába az Erőbe. Minden ott volt, és minden eltűnt. Egyetlen szemvilág alatt érintette meg a csillagokat és magát az életet...

Gella mély levegőt vett, és megérezte a jelenlétet, még mielőtt az ajtó szisszenve kinyílt.

– Ez biztosan nem kényelmes – jegyezte meg Enya Keen, Roy mester padavanja.

Gella megpróbált tovább kapaszkodni a levegőbe, de az összpontosítása már visszavonhatatlanul megtört. Az oldalára esett, fájdalom hasított a vállába és a karjába.

– Ez még kevésbé tűnik kényelmesnek – mondta Enya, és leült a lábára, amire Gella letette a fénykardját és a talárját.

A lovag nyögve tápáskodott fel.

– Teljes mértékben kényelmes volt, amíg valaki illetlenül meg nem zavart.

Enya megeresztett egy bocsánatkérő mosolyt, de nem mutatta jelet, hogy magára akarta volna hagyni. Az egyik lábát felhúzta mag alá, elgondolkodva babrálta a padavan-fonatát. Nemrég még aludhatott, mert sötétbarna bőrén mély árkok húzódtak a szeme alatt, és fekete haja kezdett kibomlani a két hosszú fonatból, ami a gerince két oldalán futott le.

– Még soha senkit nem láttam állva meditálni – mondta. – Vagy így lebegni. Úgy néztl ki, mint egy loth-denevér.

– Sokféleképpen lehet meditálni, ezt te is tudod. – Gella felvette barna talárját, és visszatette a két fénykardját a tokjaikba a csípője két oldalán, azután felhúzta a zokniját és a csizmáját is.

– De mi haszna ennek egy Jedi számára? – kérdezte Enya a maga éneklő, szoprán hangján.

Gella egyáltalán nem gondolkodott el azon, hogy az Éneklő-hegy szent rituáléjának mi haszna lehet egy Jedi számára. Egyszerűen csak meg akarta érteni. És próbára akarta tenni saját magát, hogy képes-e végrehajtani.

Ám Enya nem hagyta, hogy ezt elmondja, rögtön folytatta:

– Meg tudod tanítani?

– Egyértelmű, hogy még nekem is többet kell gyakorolnom a szelőlőjárást. – Gella nem akart udvariatlan lenni, de azért bújt el a rak térbe meditálni, hogy egyedül maradjon. És mert a szobájából nem

látott ki a hiperűrre. Már arra is gondolt, hogy elnézést kér a tanítványtól, és elbújik a hangárban parkoló Alfa osztályú hajók egyikében.

– Értem. Nem Jedha felé kellett volna tartanod, mielőtt bajba keverednél a Tanáccsal? – Enya elharapta a mondata végét, bár már elkésett vele. – Ó, valószínűleg nem kellett volna meghallanom, amikor a mesterek erről beszéltek.

– Valószínűleg nem – helyeselt Gella bosszúsan.

– Hát, biztos vagyok benne, hogy ami az orvaxi expedíciód során történt, az itt nem ismétlődhet meg. Azt is hallottam, hogy Neverez lovag csak megütötte a farokcsontját, és a többiek is teljesen fel fognak épülni.

Gella megmasszírozta az orrnyergét. Két hét után még mindig élénken élt benne az emlék, hogy útkereső csapatvezetőként elbukta az első küldetését. A baleset után azonnal engedélyt kért a Tanácstól, hogy elmehessen a Jedhára, és az Erő misztikus kivetüléseit tanulmányozó számos Rend valamelyikénél tanulhasson. Meg akarta találni a saját középpontját. A saját belső egyensúlyát kereste, és egy új nézőpontot, amiből kiindulva rájöhet, hol mentek félre a döntései. Ehelyett kapott egy újabb megbízást, ami még messzebbre kivezette a galaxis Külső Gyűrűjébe a *Valiant* fedélzetén Sun és Roy mesterekkel együtt, illetve Roy tanítványával, Enya Keen padavannal. Nehéz volt nem azt éreznie, hogy ezt kapta büntetésképpen.

És persze feltehetőleg mindenki tudta, amit Enya véletlenül hallott.

– Ez minden, amit Sun mester mondott?

– Azt is mondta, hogy lobbanékony vagy, de rendelkezel mindenel, ami ahhoz kell, hogy egy nap még nagyszerű mester váljék belőled. Ha uralkodsz magadon.

Enya szélesen elmosolyodott, mire Gella összevonta a szemöldökét, bár nem sokáig. Neki sohasem volt annyi energiája, mint ennek a padavannak, bár harminc standard évesen alig tíz évvel volt idősebb Enyánál. A lány mindenkinek meg tudta lágyítani a szívét a vidáman ragyogó mosolyával és az ártatlan reménykedésével. Annyira, hogy az ilyen hosszú utakon ez már kimerítővé vált.

– Jól van – mondta Gella. – Ha az Eiramon leszünk, majd megтанítom. Addig még én is gyakorlom valamennyit.

– Látod? Megmondom Aida Forténak, hogy igenis barátságos vagy – jegyezte meg Enya. – Vajon meddig leszünk az Eiramon? Úgy tűnik, mostanában sehol sem maradunk sokáig.

– Gondolom, elég hosszú ideig leszünk ott ahhoz, hogy átadjuk a helyieknek az orvosi segítyt. – Gella megigazgatta magán a talárt, és az ujjaival belefésült hosszú, fekete hajába.

– Addig maradunk, amíg szükségük van a segítségünkre – mondta Creighton Sun mester kilépve a ládahalom sarka mögül. Gella már többször is látta a lenyűgöző méretekkal rendelkező férfit különböző találkozókon, és mintha sohasem változott volna. A nő szinte biztos volt benne, hogy Sun mester a negyvenes éveiben jár, de már fiatal Jedi-lovagként is látszottak az ezüstös tincsek a halántéka fölött és a szarkalábak a szeme sarkában, mintha eleve idősnek és bölcsnek született volna. Talán emiatt a külső miatt érezte Gella mindig úgy, hogy a jelenlétében ki kell húznia magát, és figyelnie kell a testtartására.

A férfi úgy nézett körül a raktérben, mintha legalább pár összetört vagy kigyulladt ládára számított volna. De ilyen csak egyszer történt, és az sem Gella hibája volt.

A két nő feszülten kiegyenesedett az idősebb Jedi tekintetétől.

Creighton Sun összehúzta bozontos szemöldökét, amikor Gellára nézett. Megvakargatta frissen borotvált állát, és hosszan felsóhajtott, mint aki régóta szenved valamitől.

– Enya bizonyára azért jött ide, hogy jelentse, közeledünk a célkoordinátákhoz.

A padavan értette a célzást, és máris elsietett, hogy szóljon a mesterének. Gella szívesen követte volna, de megérezte Sun mester tétovázását.

– Hallottam, amit Enya mondott.

– Semmi baj, mester – válaszolta a nő megrázva a fejét. – De biztos a véleményed, hogy egyszer még nagyszerű mester lehet belőlem. Abban reménykedtem, lesz még időm folytatni a gyakorlást, tekintve a legutóbbi megbízásomat.

Tetszett neki, ahogy a férfi hallgatta, és ahogy az állandóan jelen lévő ránc a két szemöldöke között kissé elmélyült.

– És úgy véled, hogy ezt a Jedhán tehetnéd meg?

– Logikus választásnak tűnik – felelte Gella. – Mi lehetne jobb módja az Erő és benne a saját helyem megismerésének, ha nem a gyakorlás a különféle vallásos csoportokkal, akik mind az Erő vezérlésével élnek? Még talán biztonságosabb is...

– Biztonságosabb? – vágott közbe Sun halkan. – Kitől vagy mitől lennél nagyobb biztonságban?